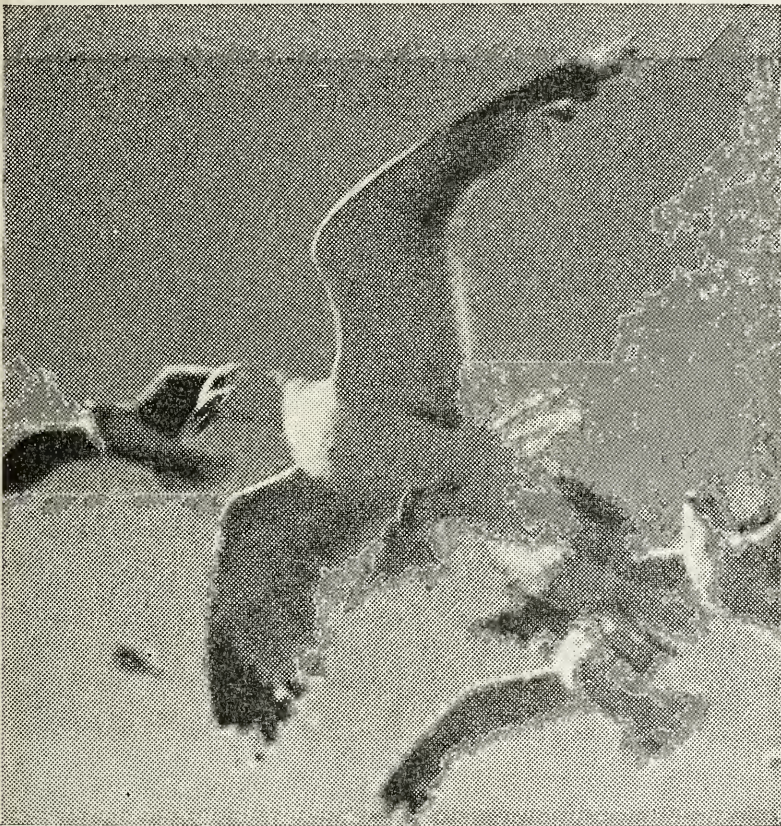

SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

MAAGER

15. APRIL 1939
88. AARGANG

NUMMER 8
25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 8. |

15. April 1939

| 88 Aarg.

INDHOLD:

SIDE

Et Principspørgsmaal af Harrison R. Merrill	115
Søndagsskole-Arbejdet af Thorvald Bregentoft ..	119
Mormons Bog og Daab af Esra L. Marler	121
Vi maa virke - ikke blot vente af Carl F. Eyring	124
Den danske Missions Historie	125
Fra Missionsmarken	127

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:

Priorvej 12. København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Et Principspørgsmaal

af Harrison R. Merrill.

FORFATTEREN

Kirken mistede en af sine dygtigste Skribenter, da Ældste Harrison R. Merrill, Forfatteren af den foreliggende Novelle, afdøde den 20. August 1938. Ved sin Død var han Leder af Fakultetet for Folkeuniversitetsforelæsninger ved Brigham Young Universitetet i Utah. Før denne Tid var han Chefredaktør for »Improvement Era«. »Et Principspørgsmaal« var et af de seneste Arbejder fra hans Haand, og Læserne vil glæde sig over den lette Stil og det kraftige Budskab, den bringer hele Menneskeheden. Ældste Merrill gør Personerne i Fortællingen levende.

Gilbert Shane rystede paa Hovedet.

»Nej, og det nej er endeligt,« sagde han. »Jeg kan ikke gøre det, Mc Quarry, og det er alt, hvad jeg kan sige dertil. Det er en ufortjent Gevinst.«

Mc Quarrys Latter var fuld af Sarkasme og syntes besluttet paa at tage Gilbert Shanes pludselige Ædelmodighed ved Næsen. »Her er Chancen. Vi har faaet et Praj om, at disse Aktier vil stige i næste Uge. Det er saa sikkert som noget. Og vi ved, hvem der ejer de eneste her i Byen, og vi ved tilmed, at hun gerne vil sælge dem. Hvorfor saa ikke købe? — Hvad forkert er der i det?«

»O, det vil jeg ikke diskutere med Dem.« Shane rejste sig og gik hen til

Kontorets Vindue, hvorfra der var en glimrende Udsigt til den travle Hovedgade. »Det er et Principspørgsmaal, tænker jeg.«

Det var en af disse Junidage, som Digterne priser i Sang. Gilbert Shane sad ved Skrænten af en bred og roligt forbiglidende Aa med Medestang og Kurv og lod nu og da Stangen foretage smaa Ryk i det klare og gennemsigtige Vand.

Han stoppede op ved en Krusning for nøjere at studere de blaa Dybder, da han fik Øje paa en Sildestime under en Banke. Erindringer fra hans Barndom strømmede ind over ham, da han satte Stangen fra sig og lænede sig langt ud over Bredden for at faa fat i en Pilekvist. Han vilde prøve paa at fange nogle af de hvide, blanke Fisk, som han plejede at gøre.

Da han lænede sig ud, gled hans Fod og han tumlede

hovedkuls ned mod det smilende Vand. I sin Iver efter at forhindre at falde i Vandet tabte han sin Kniv, der slyngedes ned gennem det blåa Vand og laa som en Perle paa Bunden.

»Hvad er der sket?«

Medens Veksellereren prøvede at faa fastere Grund under Fødderne, stod han pludseligt Ansigt lil Ansigt med en solbrændt ung Dreng, der havde nærmet sig, da han havde travlt med Kvistene.

»Tabt Kniven,« mumlede Veksellereren. »Det var endda saadan en god Kniv — den har kostet 15 Kroner.«

Drengen fløjtede.

»Det var vel nok en Kniv! Kan du se den?«

»Ja. Jeg vil give dig en Krone, hvis du kan faa fat i den.«

»Jeg skal nok faa fat i den, og det koster ikke noget,« svarede Drengen.

»Jamen, jeg vil have Lov til at betale.« Veksellereren mente det alvorligt og var ydermere interesseret i den unge Knøs.

»Saa lader vi det være derved. Jeg henter den op for en Krone; ingen Kniv, ingen Krone. Er det en Aftale?«

Shane nikkede og følte en lille Smule Misundelse, medens han saa Drengen tage Tøjet af sig og kravle ud paa Grenene, som næsten berørte Vandet. I hans lille Person var Ungdom, Sundhed og Sandhed samlet i eet.

»Jeg kan se den,« raabte Drengen. »Vent blot og se.«

Hans smidige Krop skød som en Pil gennem Vandet ned lil det Sted, hvor Kniven laa. Shane saa, at han lavede en smuk Vending og skød op til Vandets Overflade. Med lange, trænedede Tag svømmede han hen til Bredden og rakte Ejeren Kniven.

Shane stak Haanden i Lommen og tog en Mønt op.

»Her,« sagde han, »den Opvisning var en Krone værd.« Han gav Drengen en Tokrone.

Drengen rystede paa Hovedet. »Nej,« sagde han. »Vi blev enige om en Krone. Jeg kan ikke tage imod to. Hvis De ikke har en Krone, saa gør det heller ikke noget. Jeg vilde have gjort det for ingenting alligevel.«

Shane saa paa Drengen; der var kommet noget forklaret i hans Øjne, da han saa Drengens Skjorte og tarvelige Paa-klædning.

»Hvorfor vil du ikke tage imod Tokronen,« spurgte han nysgerrigt.

»Det er selve Princippet,« svarede Drengen med en gammelklog Stemme.

»Sig mig engang, hvad Princip taler du egentlig om?« spurgte Shane interesseret.

»Jeg taler om Princippet at faa noget for ingenting. Det er en Vane ligesom andre Vaner. Naar man faar noget for intet, saa ønsker man at fortsætte i den samme Dur — saadan bliver det blot ved. Det vil ikke vare længe, førend han er en Tyv, og Tyve kan aldrig blive lykkelige. De kan blive rige, men aldrig lykkelige. Jeg vil hellere have Lykke end Penge. Nej, Herr, det er en Krone eller intet.«

Shane fandt en Krone. »Tag da saa den,« sagde han. Han lagde Kronen i Drengens Haand. »Sig mig, min Ven, hvad hedder du? Jeg kunde godt lide at lære dig at kende.«

»Jeg hedder Kelly,« sagde han, med sine blaa Øjne fæstet paa Shane.

»Jeg tror, du skal hedde »Princip Kelly,« svarede Shane, idet han næsten ærbødigt gav ham Haanden.

* * *

»Nej, Mc Quarry,« svarede Shane, »Fru Marston burde være under vor Beskyttelse, ikke bedrages — det er et Principspørgsmaal. Ved De, Mc Quarry, jeg har bestemt mig til at søge efter en lille Smule Lykke i Stedet for en hel Masse Penge.«

»Gilbert Shane, De taler som en Taabe. Naar De bliver Dem selv igen, kommer jeg tilbage.«

Han smældede Kontordøren i, da han bogstavelig talt løb gennem den.

* * *

Det var sent paa Eftermiddagen, da Gilbert Shane styrede sin Vogn op ad en lille Sti til et lille Hus, omgivet af Træer. Han bankede paa Døren. En midaldrende Kvinde kom til Døren.

»Er det Fru Kelly?« Hun nikkede. »Har De en Søn? Jeg traf en ung Dreng her i Nærheden i sidste Uge, og jeg kunde godt lide at tale med ham.«

Hendes Ansigt straaledede. »Det maa være William,« udbrød hun.

»Hvordan har han det egentlig med Penge? Har han mange?«

Taarer fyldte de blaa Øjne, der lignede Drengens meget.

»Nej, nej. Her i Huset er der knapt med Penge, men vi klarer os. William bringer alt det hjem, han kan tjene, og bruger ikke en Øre paa sig selv, undtagen en lille Smule til Vandfarve. William vil blive Maler engang, forstaar De.

— Jeg er da en daarlig Værtinde,« udbrød hun. »Vil De ikke være saa venlig at komme indenfor, Herr?«

Hun traadte til Side og lod ham gaa ind i Huset. Et Blik var nok til at overbevise Shane om, at Hjemmet var yderst propert, selv om det var tarveligt møbleret.

I samme Øjeblik hørtes munter Fløjten fra Haven, og i næste Sekund traadte William Kelly ind gennem Døren, og han gjorde store Øjne, da han saa den besøgende.

Gilbert Shane, rig, i Fred med Verden, saa paa Drengen og misundte ham de klare Øjne, den ranke Holdning, det aabne Ansigt.

»Princip Kelly,« sagde Gilbert Shane, »jeg kørte herud for at være sikker paa, at jeg ikke gjorde nogen Fejl. Jeg vilde gerne faa Vished om, at du var virkelig, og ærlig talt, vilde jeg vide mere om din Forhold. Er du lykkelig, Princip?«

»Det kan De stole paa,« svarede han. »Der er mange Ting vi ønsker, men vi kan vente. Moder og jeg er de bedste »Ventere«, De nogensinde har truffet. Vi klarer os selv, men vi bliver stærke.«

Gilbert Shane tog Drengens Haand.

»En skønne Dag vil der være et Atelier her, og hele Verden vil valfarte her til for at se dig og beundre dine Malerier,« sagde han højtideligt. »Tak for, hvad du har gjort for mig. Og maa jeg sige Tak til Dem, Fru Kelly. Deres Stokroser er yndige. Jeg vilde gerne købe alle dem, De vil sælge.«

»O, De kan faa alle dem, de ønsker — alle med Undtagelse af den lille Klynge nede ved Bækken. Williams Fader plantede dem der, og William og jeg holder dem i Blomst der saa længe hvert Aar, som vi kan — det er en Slags Mindelund for os. Williams Fader plejede altid at sige: »Hold fast ved jeres Principper, saa kan I ikke blive andet end lykkelige.«

Shanes Stemme var sløret, da han talte. »Men jeg kan især lide dem,« sagde han, besluttet paa at prøve dem yderligere. Jeg vil give Dem tyve Kroner for dem.«

»Hvad siger du, William?« spurgte hun, med lav Stemme og Øjnene fulde af Taarer. »For tyve Kroner kan vi købe saa meget af det, vi trænger til.«

»De er ikke til Salg,« svarede han skarpt. — Ikke til nogen Pris. De kan have de andre for ingenting, sagde Mor ikke det?« sagde han krigersk. »De kan ikke købe dem nede ved Bækken — de er ikke til Salg. Vi har bestemt det, Mor og jeg, og jeg regner med, at vi kan holde fast ved vore Principper.«

Fru Kelly kastede Armene omkring Sønnen. »Min gode

Dreng,« raabte hun. »Naturligvis er de ikke til Salg. Og nu, Herr Shane, hvis De bryder Dem om det, skal vi fylde hele Deres Bil med de andre, men De kan ikke faa disse her.«

Gilbert Shane gik hen til sin Bil. »Jeg kan ikke tage imod Blomsterne for ingenting,« sagde han. »Jeg — jeg har ogsaa udviklet nogle Principper.«

* * *

Næste Morgen kom Joe Mc Quarry ind paa Shanes Kontor med en krigersk Rynke paa Panden. »Nej, Shane, jeg er kommet for at se, om De har faaet Deres sunde Fornuft ign. Vil De eller vil De ikke?«

»Jeg vil ikke,« svarede Gilbert Shane.

»Og hvorfor, maa jeg spørge?«

»Naa, ja, det er et Principspørgsmaal — det er alt — blot et Principspørgsmaal. — Bearbejdet til Dansk fra The Improvement Era.

Søndagsskole - Arbejdet

af Ældste Thorvald Bregentoft.

Det er i Aar 90 Aar siden, at dette vidunderlige Arbejde blev organiseret indenfor vor Kirke, og vi ser allerede med Forventningens Glæde hen til den Dag, da 100-Aarsdagen for Søndagsskolens Organisation oprinder.

Et Navn, som uløseligt er knyttet til dette Pionerarbejde, er Ældste Richard Ballantyne, der synes specielt at være inspireret og kaldet til at paabegynde dette Arbejde, ja, han var saa ivrig efter at faa begyndt, at da der ikke fandtes et Samlingssted, egnet til Formaalet, lod han fremskaffe Materialer og opførte en lille Tilbygning til sit eget Hus, hvor Søndagsskolen midlertidig kunde finde Ly, indtil man var i Stand til at skaffe bedre Lokalteter.

Naar man tager i Betragtning, hvorledes Forhold og Omstændigheder var paa den Tid — kun et Par Aar efter de Helliges Ankomst til Saltsødal, som da var øde og ubeboet — maa man i Sandhed bøje sig i taknemlig Ærbødighed for de uforfærdede gamle Pioneres Tillid og Tro paa Guddommeligheden af deres Mission.

Fra en ringe Begyndelse i 1849 (50 Medlemmer) har Søndagsskolens Organisation vokset sig stor og stærk (nu omkring 300.000 Elever), og har i ikke ringe Grad bidraget sit til at sprede Lys og Kundskab angaaende Jesu Kristi

Evangelium. Mere end 30.000 Funktionærer, Lærere og Lærerinder ofrer hver Søndag deres Tid og Talenter i denne Organisations Tjeneste, og disse har saaledes deres store Andel i Søndagsskolens store Succes.

En bemærkelsesværdig Kendsgerning, som ikke er uden Interesse er den, at et stort Antal af Søndagsskolens Elever her i Danmark (ca. 50 pCt.) er Børn af Forældre, som ikke tilhører Kirken. Vi kan heraf se, at større Frisind og Liberalitet nu overalt gør sig gældende blandt vore Venner i den danske Befolkning. Falske Fordomme og Traditioner trænges mere og mere i Baggrunden af vor Tids store Oplysning og Viden, bygget op paa personlig Erfaring og Selvsyn; og dette har vi kun Grund til at være taknemlig for.

I vor Søndagsskole kan vi gennem det velorganiserede Klassearbejde, saavel for Voksne som Børn, faa Svar paa alle de mange aktuelle og vigtige religiøse Spørgsmaal og Problemer, som vi daglig møder paa vor Vej igennem Livet.

Om vor Tid kræver at faa Svar paa disse Spørgsmaal!

Benytter vi os af denne gunstige Anledning?

Vi burde gøre det, og gøre det hellere i Dag end i Morgen.

Dersom vi forstaar Betydningen af Frelserens Ord hos Joh. 17: 3: »Men dette er det evige Liv, at de kende Dig, den eneste sande Gud, og den Du udsendte, Jesus Kristus«, da udsætter vi det ikke længere, men iler med at indhente det mulig forsømte.

For Børnenes Vedkommende er der Grund til at erindre om, at Ansvaret hviler paa Forældrene, saafremt de undlader at lade deres Børn blive belært angaaende Jesu Kristi Evangelium (Pagt. Bog 68: 25). Og de Voksne? Ja, de kan her supplere og videreføre deres Kundskaber i samme Retning, thi vi bliver som bekendt aldrig for gamle til at lære.

Det lød til Israel i gamle Dage, og det lyder til os i Dag med uformindsket Styrke: »Kom Sabbaten ihu, at Du holder den hellig.« Vi har alle Betingelser for at kunne gøre dette paa den mest ideelle Maade, nemlig ved at *begynde Sabbaten paa Søndagsskolen*. Den kalder paa os alle, Store og Smaa, Gamle og Unge, den indbyder os til at deltage og lade os indrullere i Rækkerne, den tager os beredvilligt ved Haanden og aabner Døren for os ind til en Verden, hvor vi hurtigt vil føle os hjemme.

Kom Brødre, Søstre, I, som frem
paa Kundskabs Vej vil gaa,
i Søndagsskolens kære Hjem
Vejledning I vil faa.

Der strømmer Visdomskilden klart,
 her Fred og Glæde bo,
 her Frøet lægges ned, og snart
 det spire vil og gro.

Saaledes lyder det første Vers i en af vore Søndagsskole-sange. Det er Digterens Budskab til os i et saare simpelt og letforstaaeligt Sprog, man faar det umiddelbare Indtryk heraf, at han vidste, hvad han talte om, og jeg gør hans Ord til mine.

Lad os følge hans Raad.

Mormons Bog og Daaben

af Ældste Esra L. Marler.

Siden den Tid, da Johannes den Døber døbte i Jordans Flod, har Menneskene haft forskellige Opfattelser af Daabsordinancen. Selv paa hans Tid ringeagtede mange Guds Bud og vilde ikke døbes.

Da Kristi Apostle blev »kaldt hjem«, og det aandelige Mørke dækkede Jorden, indsneg der sig snart blandt de saakaldte Repræsentanter for den kristne Lære Meningsforskelle angaaende den Daab, som udførtes af Johannes den Døber og af Herrens Disciple.

Jesus, som var Kristendommens Ophavsmand, blev selv døbt af Johannes, og »da han var blevet døbt, steg han straks op af Vandet«, og Guds Røst hørtes sige, at han fandt Behag i sin Søn. »Johannes prædikede Omvendelsens Daab«, og han døbte »i Enon nær Salem, thi der var meget Vand«. Da Filip døbte Høvedsmanden, steg han ned med denne i Vandet, og de steg begge op af Vandet.

Trods disse Udsagn om Daabsmaaden har Menneskene tvivlet derom. Der er opstaaet Sekter, som har forskellige Meninger om Daaben. Nogle siger, at det blot er »et ydre Tegn paa en indre Værdi«, og at Daaben ellers ikke behøves, men kan udføres helt efter en Persons Ønske. Andre paastaar, at Daaben er nødvendig for at opnaa Frelse, nogle hævder endog, at smaa Børn, der dør uden at være blevet døbt, gaar evig fortabt. Angaaende Maaden, hvorpaa Daaben skal udføres hersker der ogsaa forskellige Meninger, nogle tror paa Bestænkelsesdaab, andre paa Neddypelsens Daab, og mange tænker overhovedet ikke paa, hvorvidt den, der udfører Daabshandlingen er bemyndiget der-

til eller ej, saa at denne hellige Ordinance faar Lovens Sanktion.

For de Sidste Dages Hellige er de jødiske Skrifter afgørende og bindende med Hensyn til Daabens Mening, Hensigt og den Maade, hvorpaa den skal udføres, men maaske nogle af de enkleste og bedste Udtalelser angaaende denne er gaaet tabt og derfor ikke findes i den hebraiske Redegørelse om den kristne Lære, hvad der har foraarsaget, at mange »snubler og famler«.

Den 27. September 1827 kom en Engel fra Himlen til Jorden og aabenbarede for et Menneske, at der fandtes en Samling Skrifter, som indeholdt Guds Ord til Folk, der boede paa det amerikanske Fastland. Joseph Smith oversatte denne Skriftsamling formedelst »Guds Gave«, og i Aaret 1830 skænkede han den til Verden under Navnet Mormons Bog. Om denne mærkelige Bog, som nu er udkommet paa næsten ethvert civiliseret Lands Sprog, ikke indeholdt nogen anden Sandhed end dens enkle og bestemte Ord angaaende Daaben, vilde den være af ubeskrivelig Værdi for dem, der søger efter sand Religion.

Her følger nogle Citater om Daabshandlingen. Læg Mærke til Jakob, Levis Søns, Udsagn:

»Og dette lider han, for at Opstandelsen maatte tilkomme alle Mennesker, saa at alle kunde staa for ham paa den store Dommens Dag.

Og han befaler alle Mennesker at omvende sig og blive døbte i hans Navn og have fuldkommen Tro paa den Israels Hellige uden hvilket de ikke kunde blive frelste i hans Rige.

Og dersom de ikke vilde omvende sig og tro paa hans Navn samt blive døbte i hans Navn og blive trofaste indtil Enden, skulde de blive fordømte; thi den Herre Gud, den Israels Hellige, har talet det.« — Nephi 9: 22—24.

Profeten Alma underviste om Daabens Nødvendighed og Hensigt:

»Og nu siger jeg eder, at I skulde omvende eder og fødes paany; thi Aanden siger, at dersom I ikke blev fødte paany, kunde I ikke arve Himmeriges Rige; kommer derfor og bliver døbte til Omvendelse paa det eders Synder maa vorde aftvættede, og I kunde faa Tro paa det Guds Lam, som borttager Verdens Synder, og som er mægtig til at frelse og rense fra al Uretfærdighed.« — Alma 7: 14.

Profeten Mormon advarer i følgende Ord:

»Vender eder, alle I Hedninger, fra eders ugudelige Veje og omvender eder fra eders onde Gerninger, fra eders Løgn og Bedrageri og fra eders onde Gerninger, fra eders hemmelige Vederstyggeligheder og eders Afgudereri og fra eders Mord og Præsteliste og eders Misundelse og eders Stridigheder og fra alle

eders Ugudeligheder og Vederstyggeligheder samt kommer til mig og vorder døbte i mit Navn, saa at I kunde faa Forladelse for eders Synder og blive fyldte med den Helligaand samt blive regnede iblandt mit Folk, som er af Israels Hus.« — 3. Nephi 30: 2.

Samme Profet skriver videre til sin Søn Moroni angaaende Daaben:

»Lytter til Kristi Ord, den Genløser, den Herre, den Gud! Se, jeg kom til Verden, ikke for at kalde de retfærdige, men Syndere til Omvendelse; den Karske har ikke Lægen behov, men de, som er syge. Saaledes er smaa Børn karske, men de, som er syge. Saaledes er smaa Børn karske, thi de formaa ikke at begaa Synd, og Adams Forbandelse er borttagen fra dem ved mig, saa at den ikke har nogen Magt over dem; og Omskærrelsens Lov er afskaffet i mig.

Og paa denne Maade tilkendegav den Helligaand mig Guds Ord; og deraf ved jeg, min elskelige Søn, at det er højtidelig Gudsbespottelse, dersom I døbe smaa Børn.

Se, jeg siger dig, at dette skal du lære: Omvendelse og Daab for dem, som er ansvarlige og kunde begaa Synd; ja, lære Forældre, at de skulde omvende sig og blive døbt samt ydmyge sig ligesom deres smaa Børn, og da skulde de alle blive salige tiligemed deres smaa Børn.

Og deres smaa Børn behøve ingen Omvendelse, ej heller Daab. Se, Daaben er til Omvendelse for at opfylde Budene til Syndsforladelse.« — Moroni 8: 8—11.

Men den vigtigste Udtalelse kommer fra ham, som har bestemt Frelsensplanen og er Menneskenes Frelser. Læs Mesterens egne Ord om Daabens Vigtighed, dens Hensigt, hvorledes den skal udføres og af hvem.

»Og Herren sagde til ham: Jeg giver dig Fuldmagt til at døbe dette Folk, naar jeg igen er opfaren til Himlen.

Og atter kaldte Herren andre og talte ligeledes til dem; og han gav dem Fuldmagt til at døbe. Og han sagde til dem: Paa denne Maade skulde I døbe, og der skal ingen Tvistigheder være iblandt eder.

Sandelig siger jeg eder, at alle, som omvende sig fra deres Synder, formedelst eders Ord, og ønske at vorder døbte i mit Navn, dem skulde I døbe paa denne Maade: »Se, I skulde gaa ned og staa i Vandet, og i mit Navn skulde I døbe dem.

Og nu se, disse er de Ord, som I skulde sige, efter at have kaldet dem ved Navn:

Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Amen.

Og da skulde I nedsænke dem under Vandet og bringe dem op igen ud af Vandet.« — 3. Nephi 11: 21—26.

De Sidste Dages Hellige er taknemmelige for Mormons Bog, ikke blot, fordi den lærer om Daaben, men ogsaa for dens Rigdom paa Forklaringer angaaende andre Spørgsmaal, der hører til Evangeliet.

Vi maa virke - ikke blot vente

af Ældste Carl F. Eyring.

Mange Mennesker spørger: »Naar vil Menneskene ophøre med Krig?« »Naar vil det være Slut med Strid?« »Naar vil Menneskene behandle deres Medmennesker som sig selv?« »Naar vil Kristi Tusindaarsrige begynde?«

Herpaa svares der ofte: Ikke førend Frelseren kommer! Ikke førend hans andet Komme! Vi kan ikke gøre andet end blot vente paa hans Komme!

Men denne Venten paa Herrens Komme skulde ikke være en Ventetid i Uvirksomhed. Vi maa have vore Lamper i Orden og forsyne dem med Olie — vi maa være beredte. Medens vi virker, maa vi ikke tro, at hans Komme vil blive udsat, saa at vi opsætter noget, der bør gøres, ej heller haabe, at den vil blive fremskyndet, saa at vi taber Modet til at arbejde videre med de tunge Opgaver, som vi mener Gud er forpligtet til at udføre med mirakuløs Kraft.

Som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke har vi det store Ansvar at oprette en Kerne eller Grundstamme af Mennesker, som er beredte til at modtage Herren. Før Kristus kommer personligt, maa hans Aand trænge sig ind i de manges Liv, ellers vil han ikke finde Medlemmer, der vil passe ind i hans Rige, Medlemmer med en kristus-lignende Krakter.

Det er kun lidt et Menneske kan gøre, naar det gælder Verdensproblemer, men der er dog en Del, han kan gøre for sig selv, sin Familie og det Samfund, han lever i. Han kan flittigt forsøge paa at forbedre sig selv, hvorved han bedre bliver i Stand til at tjene sin Familie, sine Medmennesker, og sit Land. Paa denne Maade fornyer han Olien i sin Lampe, renser dens Væge, saa at Lampen lyser klarere, selv om dens Lysstyrke ikke er saa stor. For et saadant Menneske bliver Livet saa fuldt af Glæde og Lykke, at det ikke tænker saa meget paa Tiden for Frelserens Komme, fordi det ved, at det er beredt paa uforudsete Hændelser.

Du og jeg har hver for sig ingen Mulighed for at indføre Freden i Verden, men hver og en af os kan bringe Freden ind i vore egne Omgivelser. Om der findes tilstrækkelig mange af saadanne Hjem, saa skabes der derigennem et fredeligt Samfund. Tilstrækkelig mange saadanne Hjem skaber et fredeligt Land, og tilstrækkelig mange saadanne Lande skaber en fredelig Verden, rede til at modtage Herren og Kongen, som har Ret til at regere.

Lad os derfor, i Stedet for at vente i Uvirksomhed, virke

for Herrens Sag. Lad os hjælpe til med at gøre Jorden til en Himmel, et Rige, der er vor Herre værdigt. I et saadant Rige vil Menneskene blive behandlet som Mennesker og ikke som Dyr eller Maskiner; man bør give hellere end at lade, tjene hellere end at nyde — kort sagt, Kærlighed ikke Magt skal regere paa Jorden.

Den Danske Missions Historie.

Fortsat.

11. Kapitel.

Den 16. Marts 1852 blev der skrevet et Andragende til den danske Rigsdag, og som i Enkeltheder opregnede de Forfølgelser, som de Hellige havde været udsat for i Danmark, og Underskriverne bad om Oprejsning og Beskyttelse. 850 Medlemmer satte deres Navne under Andragendet.

Den 16. Marts 1852 blev ogsaa den første Gren af Kirken organiseret paa Fyn under Navnet Trøstrup-Korup Gren og blev en Del af Fredericia Konference. Ældste Jens Hansen gav følgende Beskrivelse af Evangeliets Indførelse paa Fyn:

«Ved Generalkonferencen, der blev afholdt i København den 15. og 16. November 1851 blev jeg ordineret til Præst og sammen med Ældste William O. Andersen beskikket til at arbejde som Missionær paa Fyn. Vi gik straks i Gang med Arbejdet og begyndte at tale med Folk, idet vi solgte Traktater og holdt Møder; disse var i Almindelighed temmelig godt besøgte. En af de første Landsbyer, jeg kom til, var Sulkendrup. Netop som jeg skulde til at gaa ind i et bestemt Hus, blev jeg mødt af en Kvinde, der sagde: »Det er mine Brødre.« Hun havde aldrig set os før. Denne Kvindes Navn var Gjertrud Hansen, og snart efter (5. December 1851) døbte jeg hende som den første Frugt af mit og Broder Andersens Arbejde. Vi besøgte dernæst mine Forældre, som modtog os med megen Glæde, og der blev afholdt flere velbesøgte Møder i deres Hjem. I en Drøm, som min Fader havde haft lang Tid før, blev det vist ham, at jeg vilde blive en Frelser for hans Hus, men i lang Tid var han ikke i Stand til at fatte Meningen med Drømmen. En Aften, da jeg havde holdt et velbesøgt Møde, gik han ud i sin Have, hvor han knælede ned og bad oprigtigt til Gud om at faa et Vidnesbyrd, at han kunde vide, om det Budskab, jeg var kommet med, var af Gud. Da han kom tilbage til Huset, modtog han det Tegn, der var blevet givet ham som Svar paa hans Bøn, og med Taarer i Øjnene og skælvende Røst bad han om at blive døbt, hvad jeg gjorde saavel for ham som min Moder. Kort efter sluttede fire af mine Brødre sig til Kirken ved Daab.

Imidlertid begyndte Forfølgelserne at vise sig. En Aften, da vi holdt vort sædvanlige Møde i min Faders Hus, omringede

nogle berusede Mennesker, der var bevæbnet med Kæppe, Husef og sagde, at en vis Person havde tilbudt dem Penge, hvis de vilde give os en Dragt Prygl. En af Voldsmændene angreb mig med sin Stok, men Broder William O. Andersen og jeg slap heldigt gennem Døren og flygtede ud paa Marken. Mine aldrende Forældre, som blev hjemme, blev da Genstand for deres Adfærd. De skrev med Kridt paa Faders Ryg og gjorde ham paa andre Maader til Syndebuk for deres Angreb. Vore Forfølgere løb dernæst ud for at jage efter os, men vi havde skjult os i en Grøft bag et Gærde, hvor vi kunde høre dem bande og fremsætte Trusler om, at de ikke vilde gaa hjem, førend de havde dræbt ham. Vi bad Gud om at slaa dem med Blindhed, hvad han bogstaveligt gjorde, for de fandt os ikke, endskønt de søgte efter os til over Midnat. Da de endelig opgav at søge mere, gik vi tilbage til Huset og sang Lovsange til Herren, idet vi frydede os overmaade, fordi vi var fundet værdige til at blive forfulgt for Kristi Skyld.

Da vi var besjelet af et brændende Ønske, at alle skulde høre Evangeliet, besluttede Ældste Andersen og jeg at skilles. Han drog nordpaa og jeg sydpaa. Jeg aflagde Besøg hos mange af mine Venner og Slægtninge, som modtog mit Vidnesbyrd med Glæde, og mange af dem blev senere trofaste Medlemmer af Kirken. En Dag, da jeg var paa Vej til min Faders Hjem, blev jeg pludselig tilskyndet til at fremskynde mine Skridt. Jeg vidste ikke hvorfor, men ikke saa snart havde jeg aabnet Døren, førend Grunden til denne Indskydelse stod klart for mig. Min Broder, Jørgen Peter, var blevet besat af en ond Aand, der fik ham til at ryste og skælve. I nogen Tid stod jeg og saa paa ham og spekulerede over, hvad der var Aarsag til denne ubehagelige Hændelse. Det slog mig til sidst, at han maatte have syndet paa en eller anden Maade og derved givet den onde Chance til Angrebet, og efter at jeg havde stillet ham nogle Spørgsmaal, tilstod han, at da Præsten havde spurgt ham, om han var blevet døbt, havde han svaret nej. Jeg bebrejdede ham det lidt, og da jeg var den ældste, lagde jeg mine Hænder paa hans Hoved, og i Jesu Kristi Navn befalede jeg, at den onde Aand skulde forlade ham. Jeg blev hørt med det samme. Ved saaledes at være Vidne til Guds Kraft frydede vi os usigeligt.

Fra da af fortsatte jeg mit Arbejde med megen Held og Fremgang, og jeg blev et Redskab i Herrens Hænder til at bibringe mange Sjæle Kundskab om Sandheden. En Dag, da jeg spadserede paa Landevejen mellem Nyborg og Svendborg, hørte jeg en Stemme tæt ved mig sige: »Hvor tør du sige med Fuldmagt fra Jesus Kristus, naar du døber?« Denne Røst havde en mærkelig Indvirkning paa mig, men efter at jeg havde bedt til Herren, huskede jeg et Syn, som jeg tidligere havde haft, og jeg var fast overbevist om, at Daabsordinancen blev udført med fuldkommen Konsekvens.«

Kort efter, at Apostel Erastus Snow havde forladt Danmark, blev den første Udgave af Pagtens Bog trykt paa Dansk. I den første Udgave, hvis Oplag var 1000 Eksemplarer, var Forelæsninger om Troen udeladt. Oversættelsen var tildels blevet foretaget af den samme Frøken Mathiesen, som hjalp til ved Oversættelsen af Mormons Bog, men før hendes Manuskript fik Lov til at blive trykt, blev det omhyggeligt læst igennem af Præsident Snow og Ældste

Peter O. Hansen. Siden da har fem Udgaver af Bogen set Dagens Lys paa Dansk. Den sidste Udgave, der blev omhyggeligt gennemset af Apostel Anthon H. Lund, blev trykt i Salt Lake City i 1900. I Begyndelsen af 1852 forelaa der ogsaa en større Udgave af Salmebogen; ligeledes en Traktat paa Svensk »En røst från landet Zion, der indeholdt en kort Beskrivelse af Kirkens Oprettelse og Fremgang; desuden et Uddrag af de Sidste Dages Helliges Lærdomme og Tro. Dette lille Værk paa 50 Sider er kommet i mange Oplag. Foruden de her nævnte Publikationer havde Apostel Snow før sin Afrejse offentliggjort »En Sandheds Røst«, »Mærkværdige Syner«, »Guddommelig Myndighed«, »Trosartikler« og seks Numre af »Skandinaviens Stjerne«.

Fra Missionsmarken.

KØBENHAVN: Et af Grenens ældste Medlemmer, Søster Johanne Olsen, fejrede den 4. April sin 80 Aars Fødselsdag. Fødselaren blev født i Hvorup ved Nørresundby i 1859 og blev døbt den 14. Januar 1914 af John S. Hansen, og Søster Olsen holder sin Daabsdag højt i Ære. Vi ønsker Søster Olsen hjertelig til Lykke og udtrykker Haabet om, at Herren vil skænke hende en lys Livsaften.

Bryllup i København:

Den 1. April 1939 blev to af Københavns Grens velkendte og aktive Medlemmer, Søster Lis Holm og Broder Svend Jürgensen, viet paa Raadhuset. Den kirkelige Vielse fandt Sted Søndag den 2. April i Kirkens store Sal, der var nydeligt pyntet i Dagens Anledning. Det unge Par blev viet af Missionspræsident Mark B. Garff. Brudeparrets nærmeste Familie og Venner samt en stor Del af Kirkens Medlemmer overværede den smukke Højtidelighed. Vi ønsker hjertelig til Lykke.

KØBENHAVN: Søndag den 2. April blev Søster Ingeborg Agnete Lauritzen indlemmet i Kirken ved Daab af Missionspræsident Mark B. Garff. Vi ønsker Søster Lauritzen hjertelig Velkommen i Kirken og nedbeder Guds Velsignelse over hende.

KØBENHAVN: Ved Fastemødet Søndag den 2. April 1939 blev en lille Søn af Broder og Søster Aage Dichmann velsignet af Ældste Orson B. West og fik Navnet Vagn Edwin Dichmann.

Søster Frederikke C. Nielsen er afgaaet ved Døden i De gamle By, næsten 78 Aar gammel. Hun blev døbt som Medlem af Kirken den 30. Juni 1909 og havde saaledes været Medlem af Kirken i næsten 30 Aar.

RANDERS: Søsken i Randers Gren har den Glæde at meddele, at Kirkens Mødelokale nu er beliggende Slynborggade 4, lige ved Hobrovejens Begyndelse.

Det er en meget smuk, lys Sal, som allerede har hjulpet til Fremskridt.

Der gøres opmærksom paa, at ovennævnte Adresse *ikke* er Missionærernes Adresse.

HJØRRING: Den 4. Februar 1939 blev en Søn af Broder og Søster Verner Andersen velsignet af Missionspræsident Mark B. Garff og blev givet Navnet Bent Kalf Andersen.

HJØRRING: Den 13. Februar 1939 blev en Datter af Broderr og Søster Richard Nielsen velsignet af Grensforstander S. Duane Madsen og fik Navnet Birthe Nielsen.

HJØRRING: Den 20. December 1938 blev en Datter af Søster Thekla Nielsen velsignet af Grensforstander S. Duane Madsen og blev givet Navnet Ella Marie Nielsen.

Hvad er Tiende?

Bogstaveligt betyder Ordet Tiende en Tiendedel af ens Indkomst. Alle gode Sidste Dages Hellige betaler en Tien- del af deres Aarsindtægt til Herren til Opretholdelse af hans Kirke.

Apostel Stephen L. Richards har sagt:

»Naar alt kommer til alt, er Pengene saa ikke mig selv? Penge er det Middel, hvorigennem Menneskene giver i Ud- bytte deres Arbejde og Dygtighed . . . Jeg er f. Eks. Ar- bejder og kan udleje min Arbejdskraft for otte Kroner pr. Dag. Ved Ugens Slutning faar jeg 48 Kroner, som jeg stopper i Lommen. Hvad er disse 48 Kroner? Jo, det er mine Musklers Arbejde i en Uge, som omsættes i Penge. Derfor, da et Menneske giver af de Penge, det tjener, saa giver det bogstaveligt en Del af sig selv. At give er Gudsdyrk- else. Det er blevet os befalet ikke at »komme tomhændet til Herren«. Ikke fordi Herren behøver Gaver, men fordi Menneskene behøver at give«.

Vi burde ikke se tilbage, medmindre det er for at erholde nyttige Lærdomme gennem Fortidens Fejltrin og for at drage Fordel af dyrekøbte Erfaringer.
